

Arrest

nr. 73 498 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 maart 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 januari 2010. Op 13 januari 2010 heeft zij de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 3 mei 2010 heeft de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 49 871 van 20 oktober 2010 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 november 2010 heeft de verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 21 maart 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 30/11/2010 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 13/01/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 22/10/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 30/11/2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in haar beslissing van 04/05/2010 van oordeel was dat betrokkene niet kon overtuigen uitsluitend op het eiland Koyama te hebben gewoond en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van betrokkene dat ze de Somalische nationaliteit zou hebben. Overwegende dat betrokkene een fax voorlegt van haar geboorteakte met vertaling in het Engels. Overwegende dat betrokkene aan de hand van een geboorteakte niet kan aantonen dat ze daadwerkelijk uitsluitend op Koyama zou gewoond en verbleven hebben. Overwegende dat het hier bovendien enkel om een fax gaat die geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster aan de hand van een geboorteakte niet kan aantonen dat ze daadwerkelijk uitsluitend op Koyama zou gewoond en verbleven hebben. Terwijl de geboorteakte minstens wel aantoonst dat verzoekster de Somalische nationaliteit heeft, hetgeen nochtans ook in twijfel werd getrokken door het CGVS (zie overigens bestreden beslissing zelf). Nu verzoekster een stuk voorlegt die deze twijfel van het CGVS over verzoeksters Somalische nationaliteit teniet doet, dient verzoekster te worden toegelaten tot een tweede asielprocedure zodat haar asielaanvraag in het licht van deze nieuwe informatie kan herbekeken worden. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het enkel om een fax gaat die geen enkele bewijswaarde heeft.

Terwijl thans door verzoekster voorhanden zijnde documenten inderdaad een fax betreft, hetgeen echter niet betekent dat daaraan geen bewijswaarde kleeft.

Verzoekster wacht thans nog op het origineel van de geboorteakte, hetgeen elk moment kan toekomen per post of per koerier, hetgeen zij ook verklaard heeft aan DVZ.

Minstens dient de thans voorhanden zijnde fax als begin van bewijs beschouwd worden, dit in afwachting van het origineel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure.

Terwijl verzoekster na afloop van de vorige asielprocedure er via een kennis in geslaagd is om haar geboorte-akte te bekomen (thans per fax, doch later via het origineel), daar waar zij tijdens de vorige asielprocedure over geen enkel identiteitsdocument beschikte.

Dit document is wel degelijk een nieuw element dat dan ook een nieuw licht werpt op de asielaanvraag van verzoekster, zodat verzoekster dient toegelaten te worden tot een tweede asielprocedure."

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Zoals de verzoekende partij in haar middel aangeeft, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geoordeeld dat de fax die verzoekende partij heeft aangebracht geen nieuw element vormt enerzijds om reden dat de geboorteakte niet kan aantonen dat ze daadwerkelijk uitsluitend op Koyama zou gewoond en verbleven hebben en anderzijds, omdat het een fax betreft die geen enkele bewijswaarde heeft.

Naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft de verzoekende partij verklaard: *"ik wil met dit document aantonen dat ik wel degelijk op het eiland Koyama heb gewoond en dat ik daar geboren en getogen ben. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vond in haar*

negatieve beslissing die ik kreeg na mijn eerste asielaanvraag dat ik hen daarvan niet kon overtuigen.” Zoals de verwerende partij in haar bestreden beslissing aangeeft, ziet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin in hoe de fax houdende de geboorteakte zou kunnen bewijzen dat verzoekende partij geheel haar leven op het eiland Koyama heeft gewoond. De verzoekende partij verduidelijkt dit evenmin in haar verzoekschrift doch meent dat een geboorteakte wel haar nationaliteit kan bewijzen. Niettegenstaande de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook twijfels uitte aangaande haar Somalische nationaliteit en dat een geboorteakte deze twijfel kan wegnemen, dient echter te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ook aangeeft dat verzoekende partij slechts een fax heeft neergelegd en aldus geen origineel van de geboorteakte heeft neergelegd en een fax geen enkele bewijswaarde heeft. Dienaangaande kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid worden gevolgd. Immers, de authenticiteit van een fax kan niet worden nagegaan aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de fax die door de verzoekende partij werd neergelegd en bijgevolg te oordelen dat verzoekende partij geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verklaring van de verzoekende partij dat het origineel van de geboorteakte op elk moment kan toekomen, doet hier geen afbreuk aan. Op het moment van de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris lag immers geen originele geboorteakte voor. Zo de verzoekende partij er toch zou in slagen om een origineel van haar geboorteakte te verkrijgen, staat het haar vrij om opnieuw een asielaanvraag in te dienen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet juist of kennelijk onredelijk is, noch dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 3 EVRM, hetwelk rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde, omvat het verbod van foltering, en stelt meerbepaald:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster niet toelaat tot een tweede asielprocedure en haar bovendien het bevel geeft om het grondgebied te verlaten

Terwijl verzoekster zich in Somalië blootstelt aan het risico op foltering/onmenselijke/vernederende behandelingen/bestrafingen.

Vooreerst riskeert verzoekster er nog steeds gestenigd te worden, hetgeen zij uiteengezet heeft tijdens haar eerste asielprocedure, die gelet op het hierbovenvermeld nieuw element, thans dient herbekeken te worden.

Daarnaast is er in gans Somalië ook een uiterst slechte veiligheidssituatie, gekenmerkt door gewapende conflicten waarbij vele burgerslachtoffers vallen. Zie hiervoor het ambtsbericht van Somalië van september 2010: <http://www.Rijksoverheid.nl/documenten-en-ublicaties/ambtsberichten/2010/09/somalie-2010-09-20.html>.

Door de beslissing tot weigering tot inoverwegingneming van een asielvraag te nemen en het bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekster uit te vaardigen, heeft de verwerende partij aldus onmiskenbaar een inbreuk gepleegd op art. 3 EVRM.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu dient vooreerst vastgesteld te worden dat de verzoekende partij enkel een bevel heeft gekregen om het Schengengrondgebied te verlaten. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij gedwongen wordt terug te keren naar haar land van herkomst, noch zal zij naar dit land worden gerepatriëerd. Hoe dan ook blijkt dat de verzoekende partij zich opnieuw baseert op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. Zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben zowel de asielaanvraag van de verzoekende partij als haar vraag om subsidiaire bescherming afgewezen om reden dat zij noch haar identiteit, noch haar nationaliteit aannemelijk maakt. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de door de verzoekende partij aangebrachte fax geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties om reden dat de authenticiteit van een faxbericht niet kan worden nagegaan en dat aan de inhoud van dergelijk document gemakkelijk vervalsingen kunnen worden aangebracht in de zin van knip- en plakwerk. Aangezien de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geen nieuw element heeft aangebracht waaruit met zekerheid haar identiteit en nationaliteit kunnen worden afgeleid, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij *in casu* onvoldoende concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,
mevr. J. CAMU,
mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS